

Arrest

nr. 309 585 van 11 juli 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen van Somalische nationaliteit is en België is binnen-gekomen op 11 oktober 2020 samen met haar drie kinderen M., S. en H., en twee kinderen van haar zus, C. en Su., dient op 19 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 30 augustus 2021 en op 5 april 2022.

1.2. Een eerdere beslissing van 24 mei 2022 waarbij het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard wegens bescherming in een andere EU-lidstaat, in casu Roemenië, wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd op 30 november 2022 bij arrest nr. 281 150.

1.3. De commissaris-generaal neemt vervolgens op 25 juli 2023 een nieuwe beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming, wegens bescherming in een andere EU-lidstaat. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Hawadle clan te behoren. U bent geboren in januari 1980 te Burda'ar, in het district Cadale in de provincie Middle Shabelle. U heeft geen school gelopen maar verklaart Somali te kunnen lezen en schrijven. In Burda'ar was u werkzaam als naaister. In februari 2001 huwde u religieus met A.I.W.(...) met wie u drie kinderen heeft: M.(...), geboren in maart 2006, S.(...), geboren in juli 2008 en H.(...), geboren in mei 2012. Ongeveer in april 2016 scheidde u religieus van uw echtgenoot.

Nadat Al-Shabaab uw zoon M.(...) en de zoon Su.(...) van uw zus Sa.(...) wilde rekruteren, verlieten jullie Burda'ar en namen jullie intrek bij uw neef in het Shibis district in Mogadishu. Ook in Mogadishu ontvingen jullie bedreigingen van Al-Shabaab en in oktober 2018 werd een aanslag gepleegd op het huis waar u verbleef, waarbij uw neef om het leven kwam en u en uw zus verwondingen opliepen. U verbleef gedurende een halve tot een volle maand in het Medina ziekenhuis in Mogadishu. Na uw ontslag uit het ziekenhuis verbleef u samen met uw kinderen en de kinderen van uw zus op verschillende adressen in Mogadishu tot u Somalië in oktober 2018, na een verblijf van twee maanden in Mogadishu, tezamen met uw kinderen en de kinderen van uw zus, met behulp van een smokkelaar per vliegtuig verliet. Uw zus kon omwille van haar verwondingen de reis niet ondernemen.

Met door de smokkelaar voorziene paspoorten gingen jullie naar Turkije alwaar jullie tot 8 maanden in een door de smokkelaar geregelde kamer in Istanbul verbleven. Vervolgens reisden jullie per boot naar Griekenland waar u 11 maanden in Athene woonde. Vanuit Griekenland nam u het vliegtuig naar een voor u onbekende bestemming. Na aankomst op de luchthaven reden jullie ongeveer een uur per auto naar een hotel waar u twee à drie nachten verbleef. Tijdens uw verblijf aldaar nam de politie uw vingerafdrukken en die van de smokkelaar. U verklaart niet op de hoogte te zijn internationale bescherming te hebben gekregen in Roemenië. Vervolgens namen jullie het vliegtuig naar België en na een trein te hebben genomen, wendde u zich tot de bevoegde asielinstanties en diende u 19 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Diezelfde dag dienden ook de kinderen van uw zus in hun naam een verzoek om internationale bescherming in (referenties CGVS 20/10405 en 20/10405C, referenties DVZ 9.145.415 en 9.145.401).

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar Roemenië aangezien u Roemenië niet kent, u en uw kinderen België kennen en uw kinderen in België schoollopen en u om die redenen graag in België wenst te blijven.

Op 25 mei 2022 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) uw verzoek niet ontvankelijk daar u reeds over internationale bescherming beschikt in Roemenië. Op 30 november 2022 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RvV) de beslissing van het CGVS (arrestnummer 281150). U werd vervolgens opnieuw uitgenodigd door de Dienst Vreemdelingenzaken teneinde uw vingerafdrukken opnieuw af te nemen, wat resulteerde in een positieve Eurodac Hit, aantonende dat u internationale bescherming heeft in Roemenië.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een medisch attest vrouwelijke genitale verminking (verder VGV) op naam van uw dochter H.(...) (Dr. R.(...), dd. 05/02/2021), een medisch attest VGV op uw naam (Dr. R.(...), dd. 05/02/2021), een medisch attest VGV op naam van uw dochter S.(...) (Dr. R.(...), dd. 05/02/2021), uw medisch dossier en een e-mail van uw advocaat meester Mo.(...) van 7 april 2022.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (zie administratief dossier), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Roemenië. Deze vaststelling wordt door u betwist, doch niet weerlegd.

Voor zover u argumenteert dat u in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in Roemenië, moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier kan worden aangenomen dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, een ander verzoek om internationale bescherming werd ingediend en opgetekend, d.i. in Roemenië op 22 april 2019. Dienaangaande dient opgemerkt dat in het kader van de door de Raad vernietigde niet-ontvankelijkheidsbeslissing van het CGVS van 25 mei 2022 werd vastgesteld dat niet uw vingerafdrukken – wegens te slechte kwaliteit (zie infra) –, doch wel die van uw zoon M.(...) resulteerden in een positieve Eurodac Hit, stellende dat in zijn naam op 9 december 2019 een verzoek om internationale bescherming werd ingediend en opgetekend in Roemenië. Nadat aan Roemenië informatie werd gevraagd betreffende het door u(w zoon) ingediende verzoek om internationale bescherming, ontving het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) een antwoord van Roemenië betreffende A.M.A.(...), geboren op 5 januari 2005 te Mogadishu. Voornoemd persoon, wiens verzoek op 9 december 2019 werd ingediend, ontving op 13 februari 2020 een verblijfsvergunning, geldig tot 13 februari 2023 en een reisdocument geldig tot 2 juni 2022 alsook een visum geldig van 30 november 2019 tot 27 februari 2020. Het verzoek werd op 7 februari 2020 ingewilligd en verzoeker ontving het vluchtelingenstatuut. Verzoeker kwam op 9 december 2019 het Roemeense grondgebied binnen via Henry Coanda International airport en verliet het grondgebied op 21 september 2020 via Iasi International airport (zie administratief dossier). Daar het verwonderde dat de Roemeense autoriteiten een afwijkende identiteit hadden overgemaakt, werd nogmaals bevestiging gevraagd aan de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) betreffende de overgemaakte Eurodac Hit, waarop DVZ het CGVS op de hoogte stelde dat uw vingerafdrukken van te slechte kwaliteit waren voor een Eurodac resultaat. De DVZ deelde echter mee dat de vingerafdrukken van uw minderjarige zoon M.(...) wel een positief Eurodac resultaat gaven voor Roemenië waardoor geconcludeerd kon worden dat het Eurodac resultaat eveneens voor u geldig is aangezien jullie samen reisden. Bovenstaande kan bovendien eveneens de afwijkende identiteit overgemaakt door de Roemeense autoriteiten verklaren. U geconfronteerd met de bevestiging van Dienst Vreemdelingenzaken dat de vingerafdrukken van uw zoon M.(...) overeenkomen met vingerafdrukken genomen in Roemenië, stellende dat er internationale bescherming werd toegekend, beweert u dat zijn vingerafdrukken in Roemenië niet werden afgenomen (zie infra) (zie notities dd. 05/04/2022, p. 17). De Raad oordeelde in het arrest 281150 dat, op basis van de informatie voorhanden, niet kon worden geconcludeerd dat u, louter op basis van de positieve Eurodac hit van uw zoon M.(...), over internationale beschikt in Roemenië. Bijgevolg werd u door de Dienst Vreemdelingenzaken nogmaals uitgenodigd om uw vingerafdrukken af te staan, wat resulteerde in een positieve Eurodac Hit, duidende dat er op uw naam op 22 april 2019 een verzoek tot internationale bescherming werd ingediend in Roemenië en u internationale bescherming heeft verkregen.

Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw procedureverloop in de lidstaat in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedure waarvan sprake in te leiden. In de hypothese dat u in dit verband niettemin geheel te goeder trouw zou zijn en tot op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 30/08/2021 werkelijk niet zou hebben geweten dat u reeds internationale bescherming in hogergenoemde EU lidstaat geniet, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdat u uw verzoek in België inleide, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten in Roemenië in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming

genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levens-omstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

U beperkt zich immers tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigden van internationale bescherming in Roemenië geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, gezondheidszorg en scholing, maar haalt géén persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren (zie notities dd.30/08/2021, p.6 en p.21-22). Het tweede persoonlijk onderhoud stelt u, naast uw volharding geen statuut te hebben ontvangen in Roemenië, een leven te hebben opgebouwd in België en dat uw kinderen in België school lopen. U voegt toe niet te kunnen aangeven of u al dan niet in Roemenië zou kunnen wonen omdat u geen ervaring heeft met Roemenië aangezien u er niet in een centrum woonde of een interview had (zie notities dd. 05/04/2022, p. 17-18). Gelet op de bijzonder hoge drempel van

zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Roemenië te weerleggen.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw fysieke gezondheidstoestand en de aanwezigheid van uw minderjarige kinderen, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u evenmin aantoont dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Wat betreft uw fysieke gezondheidstoestand dient bovendien opgemerkt dat u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS aangeeft u 'goed' en 'ok' te voelen, u voor het laatst in oktober 2021 injecties kreeg en u momenteel, mits het innemen van pijnstilling, geen pijn heeft (zie notities dd. 05/04/2022, p. 8). Dienaangaande dient bovendien opgemerkt dat u in België reeds ongeveer twee maanden heeft gewerkt als schoonmaakster en u op het moment van het tweede persoonlijk onderhoud van 5 april 2022 werkzaam was als tomatenplukster (zie notities dd. 05/04/2022, p. 7). U bent er bovendien niet in geslaagd om aan te tonen dat u als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië geen toegang had, of zal hebben tot de medische gezondheidszorg, voor zover u hier nood aan zou hebben, noch dat u omwille van uw medische problematiek bij een terugkeer naar Roemenië buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie zal terechtkomen.

De vaststelling dat u als alleenstaande ouder de zorg draagt voor uw drie kinderen, en u tevens zorgt voor de twee kinderen van uw zus, maakt dat er uwentwege sprake is van verhoogde kwetsbaarheid. Echter bent u er niet in geslaagd om aan te tonen dat deze bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om u staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen, dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die strijdig zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest. U bent er immers in geslaagd om met uw kinderen, en de kinderen van uw zus, een reis te ondernemen vanuit Somalië, via Turkije en Griekenland, naar Roemenië waar u zich enige tijd zou hebben gevestigd (zie infra), of – aangezien u geen zicht biedt op uw werkelijke levensomstandigheden na uw vertrek uit Somalië – elders te hebben vertoefd alwaar u instond voor de zorg van uw kinderen en de kinderen van uw zus. Ook de vaststelling dat u beschikte over middelen om uw vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden. U geeft verder tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS aan Roemenië zo snel mogelijk te hebben verlaten omdat de smokkelaar aangaf dat het geen plek was om te leven met kinderen, maar waarom dat het geval zou zijn, kan u niet duiden. Gevraagd om welke reden u met uw kinderen niet zou kunnen terugkeren naar Roemenië, stelt u niet te weten waar het gelegen is en daar niets te kennen (zie notities dd. 30/08/2021 p. 21-22). U slaagt er echter niet in om op concrete wijze, met enig begin van bewijs, aan te tonen dat u omwille van uw profiel als alleenstaande moeder als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië er geen gebruik kan maken of geen toegang meer zal hebben tot de bescherming aldaar. Uit uw verklaringen kan aldus niet blijken dat u omwille van uw profiel een individuele vrees voor vervolging dient te koesteren dan wel dat u om deze reden in geval van terugkeer naar Roemenië een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen.

Wat betreft het argument dat de niet-ontvankelijkheidsbeslissing die in uw hoofde genomen werd omdat u reeds internationale bescherming in een andere lidstaat van de Europese Unie geniet, niet opgaat voor uw minderjarige kinderen H.(...) en S.(...), geboren te Burda'ar op respectievelijk 01/05/2012 en op 01/01/2006, omdat zij volgens uw verklaringen niet over een dergelijke beschermingsstatus beschikken in Roemenië, moet worden benadrukt dat vermoed wordt dat een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, dit verzoek eveneens indient namens de hem vergezellende minderjarige vreemdelingen over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht) en zulk een vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek wordt genomen (zie artikel 57/1, § 1 Vreemdelingenwet). Als dusdanig kan uw argument niet dienstig aangevoerd worden, aangezien in hoofde van uw kinderen waarvan sprake, geboren in Somalië, tot op heden géén eigen verzoek om internationale bescherming werd ingediend. Uit het administratieve dossier blijkt dat uw zoon M.(...) wel internationale bescherming geniet in Roemenië (zie supra).

Dienaangaande dient nog te worden opgemerkt dat de vaststelling dat de kinderen van uw zus als vluchtelingen werden erkend in België, losstaat van uw eigen verzoek om internationale bescherming daar elk verzoek op eigen merites wordt beoordeeld.

Overigens dient te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen niet kan blijken dat u een reëel en waarachtig beeld heeft geschetst wat betreft uw reis en uw verblijf in Roemenië. Zo verklaarde u voor de Dienst

Vreemdelingenzaken (verder DVZ) Somalië in april 2019 te hebben verlaten na een verblijf van 8 maanden in Mogadishu (zie verklaring DVZ, vraag 10 en 32). Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS echter stelt u slechts 2 maanden in Mogadishu te hebben gewoond vooraleer u Somalië in oktober 2018 verliet. Het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u 6 maanden in Mogadishu te zijn geweest, vooraleer u het land in april 2019 verliet. U geconfronteerd met uw uiteenlopende verklaringen stelt u mogelijks een fout te hebben gemaakt en niet slechts twee maanden in Mogadishu te zijn geweest. Gewezen op uw eerdere verklaring Somalië in oktober 2018 te hebben verlaten, geeft u aan in oktober 2018 uit Burda'ar te zijn vertrokken (zie notities dd.05/04/2022, p. 10). U reisde per vliegtuig met een blauw document (voor de DVZ een rood paspoort) naar Turkije waar u 8 maanden verbleef vooraleer u per boot naar Griekenland ging. In Griekenland verbleef u, volgens uw verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, 11 maanden in Athene, terwijl u voor de DVZ aangaf niet te weten in welke stad u was. Het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u ongeveer 8 à 9 maanden in Griekenland te zijn geweest (zie notities dd. 05/04/2022, p. 12). Voor de DVZ verklaarde u vervolgens te voet en per auto via onbekende landen naar Roemenië te zijn gegaan alwaar u vermoedelijk in augustus 2020 aankwam en u een maand bij de smokkelaar in een onbekende stad verbleef (zie verklaring DVZ, vraag 32). Op de zetel van het CGVS verklaart u op 30 augustus 2020 vanuit Griekenland een vliegtuig te hebben genomen naar een onbekend land, vanuit de luchthaven gedurende ongeveer een uur te hebben gereden tot een hotel waar u twee à drie nachten verbleef. Tijdens uw verblijf in dat hotel werden uw vingerafdrukken en die van de smokkelaar door de politie genomen. De politie zei in het hotel te moeten blijven aangezien ze zouden terugkomen. Vervolgens reisde u per vliegtuig naar België (zie notities, p. 16-18). U tijdens het eerste persoonlijk onderhoud geconfronteerd met uw bewering voor de DVZ te voet en per auto via onbekende landen naar Roemenië te zijn gegaan, antwoordt u veel problemen te hebben gekend en het u daarom mogelijks niet te herinneren. Gevraagd hoe het komt dat u zich voor de DVZ wel herinnerde in Roemenië te zijn geweest en u dat tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS niet met zekerheid weet, stelt u de vorige keer [voor de DVZ] niet naar Roemenië te zijn gevraagd en het nu te hebben vernomen. U erop gewezen dat zelf te hebben verklaard, geeft u aan dat het mogelijks Roemenië was maar het niet zeker te weten. U voegt toe niet graag in Roemenië te zijn geweest, veel kinderen bij te hebben gehad en het toen moeilijk te hebben gehad (zie notities, p. 16). Na confrontatie met uw verklaring één maand in Roemenië te zijn geweest, beweert u dat niet te hebben vermeld (zie notities, p. 18). Het tweede persoonlijk onderhoud verklaart u Griekenland de 10de maand van 2020 te hebben verlaten en een deel van de reis te hebben gewandeld en een deel van de reis met de auto te hebben afgelegd, waarna de smokkelaar jullie naar een hotel bracht, alwaar u één week (7 dagen) zat. Die week kwam de politie naar het hotel en werden uw vingerafdrukken genomen, waarna de smokkelaar u per trein naar België bracht. Verder echter stelt u Griekenland per vliegtuig, gebruik makend van een rood paspoort, te hebben verlaten met een Somalische smokkelaar wiens naam u zich niet herinnert, die u naar Engeland zou brengen. Vervolgens landden jullie op een plaats waar jullie vingerafdrukken werden genomen, namelijk in Roemenië. De smokkelaar bracht jullie van de luchthaven naar een hotel, waar de politie 's nachts arriveerde. Uw vingerafdrukken en die van de smokkelaar werden genomen en drie nachten later namen jullie een taxi naar de luchthaven. U meent dat de vingerafdrukken van uw kinderen niet werden genomen, wat echter wordt tegengesproken door de informatie waarover het CGVS beschikt (zie supra). Gevraagd of jullie identiteitsgegevens werden genoteerd, geeft u aan dat uw naam, de naam van uw kinderen en van de smokkelaar werd genoteerd, gebruik makende van een Somalische tolk die werd opgebeld. U beweert de echte namen te hebben opgegeven (zie notities dd. 05/04/2022, p.5 en p.10, p.13-15). U weet de vastgestelde tegenstrijdigheden echter niet op te helderen waardoor dient te worden vastgesteld dat u geen zicht biedt op uw reële levensomstandigheden in Roemenië. Dienaangaande dient tenslotte opgemerkt dat uit het Eurodac Search Result van uw zoon blijkt dat zijn verzoek om internationale bescherming in Roemenië werd opgetekend op 9 december 2019 wat evenmin in overeenstemming is met uw verklaringen in vermoedelijk augustus 2020 in Roemenië te zijn aangekomen en er een maand te zijn geweest (zie verklaring DVZ, vraag 32), dan wel in oktober 2020 gedurende twee à drie nachten (of een week) in Roemenië te hebben vertoefd (zie notities dd. 30/08/2021, p. 22 en dd. 05/04/2022, p.14). U tijdens het tweede persoonlijk onderhoud geconfronteerd met uw verklaring Griekenland in oktober 2020 te hebben verlaten, maar volgens informatie waarover het CGVS beschikt reeds op 9 december 2019 in Roemenië te zijn geregistreerd, geeft u aan in 2019 niet daar [in Roemenië] te zijn geweest. U nogmaals om een verklaring gevraagd, stelt u geen idee te hebben en reeds te hebben aangegeven wanneer u in Roemenië toekwam (zie notities dd. 05/04/2022, p.15). U tenslotte, nogmaals gevraagd een verklaring te bieden voor uw afwijkende verklaringen betreffende de duur van uw verblijf in Roemenië en u aangespoord om de waarheid te vertellen, volhardt u de waarheid te hebben verteld en dat u als Moslim tijdens de Ramadan niet mag liegen. U voegt toe tijdens de reis wat dingen te kunnen vergeten aangezien het moeilijk is om met kinderen te reizen (zie notities dd. 05/04/2022, p. 17). Hoewel kan worden ingezien dat een reis met kinderen belastend kan zijn, kan niet elke tegenstrijdigheid worden verschoond omwille van deze moeilijkere omstandigheden. Dit treft des te meer daar uit uw laatste vingerafdrukken blijkt dat uw verzoek om internationale bescherming in Roemenië reeds op 22 april 2019 werd ingediend. U verklaart evenwel slechts korte tijd (een maand versus enkele nachten/een week) in Roemenië te zijn geweest en uw verzoek in België werd pas op 19 oktober 2020 ingediend, waaruit ontegensprekelijk blijkt dat u niet de waarheid vertelt betreffende uw verblijf in Roemenië,

dan wel uw reisweg naar België. De commissaris-generaal verkeert bijgevolg in het ongewisse wat betreft de omstandigheden die u ervan zouden verhinderen om terug te keren naar Roemenië. Volledigheidshalve dient opgemerkt dat ook de Raad oordeelde dat terecht werd vastgesteld dat u, omwille van de veelvuldige tegenstrijdigheden in uw verklaringen, geen waarachtig beeld schept van uw verblijf in Roemenië, wat door uw Eurodac Hit verder wordt benadrukt.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Wat betreft het door uw advocaat na het eerste persoonlijk onderhoud aangehaalde AIDA rapport, waar deze betrekking hebben op de algemene situatie van begunstigten van internationale bescherming in Roemenië, moet worden opgemerkt dat landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, maar op zich niet volstaat om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Roemenië internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Integendeel, het is duidelijk dat uw individuele situatie en persoonlijke ervaringen als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van uw verzoek, waar het aan u toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat u zich kunt beroepen op de bescherming die u reeds verleend werd, te weerleggen. Uit wat voorafgaat, blijkt echter dat u, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, niet aantoonde dat de internationale bescherming die u reeds geniet in Roemenië niet effectief zou zijn.

Hetzelfde dient vastgesteld met betrekking tot de email van uw advocaat, meester Mo.(...), van 7 april 2022 stellende dat de integratie en de sociale rechten van begunstigten van internationale bescherming absoluut geen prioriteit zijn voor de Roemeense autoriteiten door de massale stijging van asielzoekers en gebrek aan opvang waardoor er een gebrek aan informatie bestaat met betrekking tot de rechten en plichten van asielzoekers en begunstigten van internationale bescherming. Uw advocaat stelt bovendien dat het recht op accommodatie en sociale zekerheid enkel bestaat op voorwaarde dat men binnen de drie maanden na toekenning van een statuut wordt ingeschreven in het integratieprogramma. Dat, zoals uw advocaat meent, het CGVS moet aantonen dat u en uw minderjarige kinderen bij terugkeer naar Roemenië niet dakloos zullen zijn, kan niet worden bijgetreden aangezien ten eerste werd vastgesteld dat u niet de waarheid heeft gesproken aangaande uw verblijf in Roemenië en vervolgens omdat een verwijzing naar algemene rapporten betreffende de tekortkomingen in een Europese lidstaat niet kan volstaan om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Roemenië internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn.

De door u neergelegde documenten vrouwelijke genitale verminking wijzigen bovenstaande conclusie niet daar zij betrekking hebben op een vrees in hoofde van uw dochter H.(...) bij terugkeer naar Somalië. Wat betreft de neerlegging van uw medisch dossier, teneinde aan te tonen dat u veel pijn heeft aan uw knie ten gevolge van de explosie in Somalië en u daardoor niet langer dan vijf minuten kan rechtstaan en niet langer dan tien minuten kan stappen en waarvoor u in België in behandeling bent (zie notities, p. 19), dient opgemerkt dat uw medische problematiek, waaromtrent u niet concreet aantoonde dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure. Ook verklaart u in het kader van het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS, mits pijnstilling, geen pijn meer te hebben en geen injecties meer te moeten hebben. Dit stelt u bovendien in staat te werken (zie notities dd. 05/04/2022, p. 7-8).

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingen werd u de mogelijkheid gegeven een kopie te verkrijgen van de notities van het persoonlijk onderhoud en indien gewenst opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Het CGVS ontving geen opmerkingen waardoor u wordt geacht om in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris en zijn gemachtigde op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Roemenië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Somalië."

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster een schending aan van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM en de artikelen 1, 4 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 4 en 20, punt 5 van de Richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna 'Kwalificatierichtlijn'), van de artikelen 10 en 33 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende de gemeenschappelijk procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna 'Procedurerichtlijn'), van artikel 14 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidplicht, van het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hierbij klaagt verzoekster vooreerst aan dat de commissaris-generaal geen onderzoek heeft gevoerd naar de beschermingsstatus van haar minderjarige kinderen nu enkel wordt bewezen dat zij en haar zoon M. een positieve Eurodac-hit hebben. Bijgevolg staat niet vast dat ook haar minderjarige kinderen bescherming genieten in Roemenië.

Verder wijst zij erop dat de kinderen van haar zus werden erkend als vluchteling waarbij hun vrees ten opzichte van Somalië werd onderzocht en niet ten opzichte van Roemenië. Verzoekster stipt aan dat het CGVS voor deze kinderen er dus is vanuit gegaan dat, in tegenstelling tot haar en haar eigen kinderen, zij geen beschermingsstatus in Roemenië hebben. Zij benadrukt hierbij dat zij al sinds 2018 als pleegmoeder/voogd van de kinderen van haar zus fungeert. Het is volgens haar vanzelfsprekend dat zij allen een gezin vormen en niet gescheiden kunnen leven.

Verzoekster benadrukt verder dat haar verblijfsvergunning en deze van haar zoon M. vervallen zijn sinds 13 februari 2023. Zij citeert landeninformatie die een indicatie geeft dat vluchtelingen problemen kunnen ervaren in geval van een vervallen verblijfsvergunning. Zij wijst er in dit verband tevens op dat zij nooit een originele verblijfsvergunning in handen hebben gehad.

Verzoekster vervolgt dat rekening moet worden gehouden met haar kwetsbaar profiel, zijnde een alleenstaande moeder met drie minderjarige kinderen en medische problemen. Zij klaagt tevens aan dat haar kinderen niet worden genoemd in de bestreden beslissing en haalt het hoger belang van het kind aan.

Verder haalt zij rapporten, artikels en rechtspraak aan omtrent de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Roemenië, waaronder het AIDA Country Report van mei 2023.

3. Aanvullende nota's

3.1. Verzoekster maakt op 29 februari 2024 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarbij zij de volgende stukken toevoegt:

- het medische dossier van haar dochter S. waaruit blijkt dat zij erg veel lijdt onder de besnijdenis die zij heeft ondergaan;
- een littekenattest opgesteld door dr. I.R. op 26 september 2023 voor verzoekster waaruit blijkt dat haar littekens compatibel zijn met haar verklaringen.

3.2.1. De verwerende partij maakt op 6 maart 2024 overeenkomstig voormeld artikel een aanvullende nota over waarin zij artikel 39 van de Roemeense Vreemdelingenwet citeert:

"Indiening van een asielverzoek door een minderjarige

(1) Wanneer een vreemdeling minderjarig is, worden zijn belangen door zijn wettelijke vertegenwoordiger behartigd.

(2) Een minderjarige vreemdeling dient een asielverzoek in via zijn wettelijke vertegenwoordiger en wanneer de minderjarige de leeftijd van 14 jaar heeft bereikt, kan het verzoek persoonlijk worden ingediend.

(3) Indien een niet-begeleide minderjarige vreemdeling de bevoegde autoriteiten schriftelijk of mondeling te kennen heeft gegeven asiel te willen verkrijgen, wordt hij als asielzoeker geregistreerd en wordt het asielverzoek ingediend wanneer de wettelijke vertegenwoordiger is aangewezen.

(4) Indien de niet-begeleide minderjarige vreemdeling zijn wens om asiel te verkrijgen schriftelijk of mondeling kenbaar heeft gemaakt aan andere bevoegde autoriteiten dan de Roemeense immigratiedienst, stelt de territoriale instantie van de gespecialiseerde structuur van het ministerie van Binnenlandse Zaken of het ministerie van Justitie, die hiervan in kennis is gesteld, de Roemeense immigratiedienst hiervan onmiddellijk in kennis, die zorgt voor het vervoer van de asielzoeker naar de structuur die bevoegd is om het asielverzoek te behandelen. (eigen vetdruk, vrije vertaling)”

Zij geeft tevens twee weblinken mee via dewelke deze “Law n° 122 of 4 May 2006 on Asylum in Roemenië” zou kunnen worden geconsulteerd. De Raad stelt evenwel vast dat deze weblinken niet werken.

Verzoekster vraagt ter terechtzitting de aanvullende nota van verwerende partij uit de debatten te weren omdat de Roemeense Vreemdelingenwet van 2006 geen nieuw element betreft en er geen voor eensluidend beëdigde vertaling van de Roemeense Vreemdelingenwet voorligt.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Over de gegrondheid van het beroep

5.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze al internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levens-omstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte volgt uit de rechtspraak van het Hof dat zelfs ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat, het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand, zoals een ernstige mentale of lichamelijke aandoening, op zich voor deze asielzoeker een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, en aldus moet worden onderzocht (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16: *“73. Het kan echter niet worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand op zich voor de betrokkene een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. 74. In omstandigheden waarin de overdracht van een asielzoeker met een ernstige mentale of lichamelijke aandoening een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van die asielzoeker zou inhouden, zou die overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van dat artikel vormen.”*).

Hoewel deze rechtspraak betrekking heeft op verzoekers die een beschermingsverzoek hebben ingediend en in casu verzoekster een persoon is die al internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU-lidstaat, moet in deze worden aangestipt het voor de toepassing van artikel 4 van het EU-Handvest niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een met dit artikel strijdige behandeling op het moment van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (Ibrahim, punt 87 of Jawo punt 88). Bijgevolg is voormelde rechtspraak eveneens relevant voor personen die al internationale bescherming hebben gekregen.

5.2. Uit de meest recente informatie waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt, blijkt met betrekking tot de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Roemenië dat zij in principe onder dezelfde voorwaarden toegang hebben tot sociale huisvesting, de arbeidsmarkt, onderwijs en gezondheidszorg als Roemeense onderdanen. Begunstigden van internationale bescherming die geen eigen inkomen hebben en deelnemen aan integratieprogramma's kunnen in regionale opvangcentra verblijven indien er voldoende plaatsen zijn en voor een periode van maximum één jaar. In de praktijk moeten zij in een aantal steden na drie maanden een vergoeding betalen. Er is begeleiding voorzien bij het vinden van sociale

huisvesting en met betrekking tot toegang tot de arbeidsmarkt, al is die in de praktijk niet altijd aanwezig. Statushouders hebben onder dezelfde voorwaarden als Roemeens onderdanen toegang tot sociale huisvesting. Wanneer lokale overheden niet in sociale huisvesting kunnen voorzien, kunnen zij voorzien in huursubsidies voor een periode van één jaar en een maximum van 50% en dit voor zover de nodige fondsen beschikbaar zijn. Statushouders kunnen evenwel moeilijkheden ervaren op de huurmarkt.

Het is voor begunstigden van internationale bescherming met specifieke kwalificaties, zoals dokters, in de praktijk niet mogelijk om hun beroep uit te oefenen tenzij zij aan bepaalde specifieke voorwaarden voldoen. Hoewel toegang tot taalonderwijs is voorzien, is kennis van de Roemeense taal voor begunstigden van internationale bescherming in Roemenië een belangrijke hinderpaal in de praktijk bij het vinden van werk en zijn ook niet in alle regio's en steden taallessen voorzien. Sociale bijstand is voorzien onder bepaalde voorwaarden, onder meer voor statushouders die niet in hun levensonderhoud kunnen voorzien, en dit voor een periode van 12 maanden en is afhankelijk van inschrijving in een integratieprogramma. Het verlenen van sociale bijstand is afhankelijk van de effectieve woonplaats van de begunstigde die wordt vermeldt in de verblijfsvergunning. Begunstigden van internationale bescherming kunnen te maken krijgen met bureaucratische obstakels inzake toegang tot gezondheidszorg en NGO's zijn in de praktijk cruciaal om de personen daarin bij te staan.

Inschrijving in een integratieprogramma, wat een recht op sociale huisvesting en sociale bijstand opent, moet gebeuren binnen de drie maanden na het verkrijgen van internationale bescherming.

Wat betreft de toegang tot gezondheidszorg, blijkt uit de landeninformatie dat statushouders worden geconfronteerd met een aantal problemen, zoals een gebrek aan financiële middelen om te betalen voor de sociale ziektekostenverzekering. Personen die geen inkomen verdienen, zijn immers verplicht een ziektekostenverzekering van de staat te betalen voor 12 maanden, wat gelijk is aan 6 bruto salarissen, ongeacht de datum van aangifte. Zelfs indien verzekerd, zijn er behandelingen en onderzoeken die niet worden gedekt door ziektekostenverzekering van de staat en die de statushouders zelf moeten betalen.

Verder zijn er ook problemen voor begunstigden van internationale bescherming om een bankrekening te openen omdat sommige banken dit om veiligheidsredenen weigeren aan personen afkomstig uit bepaalde landen zoals Afghanistan, Irak, Iran en Syrië. Verder krijgen personen die als vluchteling worden erkend een verblijfsvergunning geldig voor drie jaar, en personen met subsidiaire bescherming een verblijfsvergunning geldig voor twee jaar. Deze documenten worden in de praktijk binnen een redelijke termijn afgeleverd en er wordt verder geen melding gemaakt van noemenswaardige problemen bij het verlengen of vernieuwen van de verblijfsvergunning (AIDA, *“Country Report Romania, Update 2022”*, mei 2023, p. 134-165).

Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C438/17, Ibrahim e.a., pt. 91).

In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Roemenië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

5.3. Nadat de eerdere beslissing van 24 mei 2022 van het CGVS waarbij het beschermingsverzoek van verzoekster niet-ontvankelijk werd verklaard wegens bescherming in een andere EU-lidstaat, door de Raad werd vernietigd op 30 november 2022 bij arrest nr. 281 150, werd verzoekster opnieuw uitgenodigd door de DVZ om opnieuw vingerafdrukken af te nemen. Dit resulteerde in een positieve Eurodac Hit met vermelding van een *“marked status”*, hetgeen aantoonde dat verzoekster, net als haar minderjarige zoon M., internationale bescherming geniet in Roemenië. Verzoekster betwist dit element niet langer.

Zij bemerkt evenwel dat er geen Eurodac-Hit resultaten voor haar andere minderjarige dochters beschikbaar zijn zodat het niet vast staat dat zij ook internationale bescherming in Roemenië genieten.

In zijn beslissing benadrukt de commissaris-generaal dat *“moet worden benadrukt dat vermoed wordt dat een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, dit verzoek eveneens indient namens de hem vergezellende minderjarige vreemdelingen over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht) en zulk een vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek wordt genomen (zie artikel 57/1, § 1 Vreemdelingenwet). Als dusdanig kan uw argument niet dienstig aangevoerd worden, aangezien in hoofde van uw kinderen waarvan sprake, geboren in Somalië, tot op heden géén eigen verzoek om internationale bescherming werd ingediend”*. Daarbij wordt er op gewezen dat verzoeksters zoon M. wel internationale bescherming geniet in Roemenië.

De Raad herinnert eraan dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bij het CGVS berust.

Voorts wordt gewezen op de verplichting van de verwerende partij om artikel 24, lid 2 van Handvest na te leven wanneer zij het Unierecht ten uitvoer brengt, quod in casu, zoals voorzien in artikel 51, lid 1, van het Handvest. Artikel 24, lid 2 bepaalt dat *“bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, [...] de belangen van het kind een essentiële overweging [vormen].”* Uit deze ruime bewoordingen volgt dat het beginsel van het belang van het kind speelt bij elke beslissing die aanzienlijke gevolgen voor deze minderjarige met zich kan meebrengen, ongeacht of de beslissing rechtstreeks is gericht tegen deze minderjarige. Deze vaststelling wordt bevestigd door artikel 3, lid 1 van het internationale Verdrag inzake de rechten van het kind, dat op 20 november 1989 is vastgesteld door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, en waarnaar de toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest uitdrukkelijk verwijzen. Volgens dat artikel 3, lid 1 moet bij alle maatregelen betreffende kinderen rekening worden gehouden met de belangen van het kind. Bijgevolg heeft deze bepaling in het algemeen betrekking op alle beslissingen en alle handelingen die kinderen direct of indirect raken, zoals het Comité voor de rechten van het kind van de Verenigde Naties heeft opgemerkt [zie dienaangaande, Algemeen Commentaar nr. 14 (2013) van het Comité voor de Rechten van het Kind over het recht van het kind om zijn belangen de eerste overweging te laten vormen (artikel 3, lid 1), CRC/C/GC/14, punt 19] (HvJ 11 maart 2021, C-112/20, M.A., pt. 36-38).

Dus ook wanneer kinderen geen eigen beschermingsverzoek hebben ingediend, moet rekening gehouden worden met het belang van het kind. Dit geldt te meer waar de verwerende partij er zelf op wijst dat, krachtens artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent, gelet op artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht. In het verlengde hiervan wordt gewezen op artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt: *“Het hoger belang van het kind is een doorslaggevende overweging die de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming.”*

In deze zin blijkt uit overweging 18 van richtlijn 2011/95, dat bij de beoordeling van het belang van het kind in het kader van een procedure voor internationale bescherming met name terdege rekening moet worden gehouden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van het kind – waartoe zijn gezondheid, zijn gezinssituatie en zijn opvoeding behoren – en met overwegingen van veiligheid. Een meer nauwgezette zorgvuldigheidsplicht is hier van tel.

Alles in acht genomen, met name de bewijslast die op de verwerende partij rust met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, alsook de verplichting om rekening te houden het belang van de betrokken kinderen, ook al hebben deze geen eigen beschermingsverzoek hebben ingediend, kwam het de verwerende partij aldus toe om te verifiëren of verzoeksters minderjarige dochters eveneens over een beschermingsstatus in Roemenië beschikken.

De verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota nog naar artikel 39 van de Roemeense Vreemdelingenwet dat bepaalt: *“(2) Een minderjarige vreemdeling dient een asielverzoek in via zijn wettelijke vertegenwoordiger en wanneer de minderjarige de leeftijd van 14 jaar heeft bereikt, kan het verzoek persoonlijk worden ingediend.”* Ter terechtzitting verwijst de verwerende partij nog naar artikel 7, lid 5 van richtlijn 2013/32/EU en poneert zij dat de kinderen het beschermingsverzoek volgen van de wettelijke vertegenwoordiger en dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat ze niet de situatie van hun moeder volgen.

Uit geen enkel stuk aanwezig in het administratief dossier of, bij uitbreiding, het rechtsplegingsdossier kan echter blijken dat de minderjarige dochters van verzoekster een asielverzoek hebben ingediend in Roemenië of dat namens hen een asielverzoek werd ingediend. Uit dit artikel van de Roemeense Vreemdelingenwet kan verder nog steeds niet onomstotelijk blijken dat de minderjarige dochters van verzoekster ook een beschermingsstatus genieten in Roemenië. Tevens kan in het rechtsplegings-dossier niet worden gelezen dat het verzoek om internationale bescherming dat door verzoekster in Roemenië werd ingediend ook namens haar minderjarige dochters als begeleide minderjarige werd ingediend, noch dat de daaropvolgende beslissing tot toekenning van internationale bescherming aan verzoekster werd uitgebreid naar haar minderjarige dochters. Dit kan althans niet zonder meer worden afgeleid uit het artikel van de Roemeense wet waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, nog daargelaten de vaststelling dat geen voor eensluidend verklaarde vertaling van het relevante wetsartikel wordt gevoegd en de vermelde weblinken niet consulteerbaar zijn. Ook de beschikbare landeninformatie, met name het voormelde AIDA-rapport, biedt op dit punt geen verheldering.

Deze vaststelling klemt des te meer nu het CGVS voor de kinderen van haar zus, waar verzoekster zich heeft over ontfermd sedert hun vertrek uit Somalië in 2018, een beslissing heeft genomen tot erkenning van de vluchtelingenstatus. Hierbij werd hun vrees beoordeeld ten aanzien van Somalië en niet Roemenië, hetgeen

impliceert dat de verwerende partij er voor deze kinderen is vanuit gegaan dat zij geen beschermingsstatus hebben in Roemenië.

Het betoog van verwerende partij kan aldus niet volstaan om aan te nemen dat haar minderjarige dochters in Roemenië eveneens internationale bescherming kregen. De verwerende partij komt bijgevolg nog steeds niet tegemoet aan de bewijslast die op haar rust met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingwet.

In de huidige stand van zaken blijkt verder dat de Roemeense verblijfsvergunningen van verzoekster en haar minderjarige zoon sinds 13 februari 2023 niet langer geldig zijn (map met landeninformatie, Reply to information request van de Roemeense asiendiensten van 15 april 2021). Dit wordt door de verwerende partij niet betwist.

Hoewel in de aangebrachte landeninformatie geen melding wordt gemaakt van noemenswaardige problemen bij het tijdig verlengen of vernieuwen van de verblijfsvergunning (AIDA, *“Country Report Romania, Update 2022”*, mei 2023, p. 137; AP, Renewal of Residence Permit), kan hetzelfde niet met zekerheid worden gesteld in de gevallen waarbij een verlenging gevraagd wordt van een verblijfsvergunning die reeds is verlopen. De heden beschikbare landeninformatie spreekt zich hierover immers niet uit. De hoger besproken problemen voor begunstigden van internationale bescherming om een bankrekening te openen omdat sommige banken dit soms om veiligheidsredenen weigeren, heeft verder ook implicaties op het hernieuwen van de verblijfsvergunning (AIDA, *“Country Report Romania, Update 2022”*, mei 2023, p. 139). Aldus kan niet worden uitgesloten dat verzoekster en haar zoon geen moeilijkheden zullen ondervinden bij het hernieuwen van hun verblijfsvergunningen, die evenwel nodig zijn om toegang te krijgen tot de sociale bijstand, huisvesting, gezondheidszorg en de arbeidsmarkt.

In de bestreden beslissing wordt voorts aangenomen dat verzoekster, omwille van haar fysieke gezondheidstoestand, de aanwezigheid van haar minderjarige kinderen en als alleenstaande ouder die zorg draagt voor haar drie kinderen alsook voor de twee kinderen van haar zus, een verhoogde kwetsbaarheid kent. De verwerende partij meent evenwel dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen dat deze bijzondere kwetsbaarheid het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen. Door hierbij te bemerken dat verzoekster erin is geslaagd om met haar kinderen en de kinderen van haar zus een reis te ondernemen vanuit Somalië naar Roemenië waar zij zich enige tijd zou hebben gevestigd en te wijzen op de middelen om haar vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen alsook haar werkzaamheden in België hetgeen getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden, minimaliseert de verwerende partij evenwel de ernst van verzoeksters situatie, te meer uit verzoeksters verklaringen en de stukken uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat zij kampt met een chronische pijn aan haar knie ten gevolge van een explosie in Somalië waarvoor zij in België in behandeling is (injecties en pijnstilling) en haar oudste dochter S. zowel psychisch als fysiek lijdt onder de besnijdenis type 3 die zij in het verleden heeft ondergaan.

Hoewel de bestreden beslissing terecht vaststelt dat verzoekster geen waarachtig beeld schept van haar verblijf in Roemenië omwille van de veelvuldige tegenstrijdigheden in haar verklaringen, kan hier hoogstens worden vastgesteld dat verzoekster eraan verzaakt om mee te werken, wat slechts een indicatie is dat zij haar verblijfsstatus en -omstandigheden in Roemenië verborgen wenst te houden.

Deze vaststelling neemt verder niet weg dat verzoekster administratieve moeilijkheden kan ondervinden in Roemenië bij het hernieuwen van haar verblijfsvergunning, met als gevolg dat de toegang tot de benodigde medische en psychologische zorgen voor verzoekster en haar dochter bij terugkeer naar Roemenië ernstig kan worden bemoeilijkt indien zij niet over de vereiste documenten beschikt. Dit klemt te meer nu ook niet duidelijk is of haar minderjarige dochter ook internationale bescherming geniet in Roemenië (supra). Verzoekster blijkt verder evenmin een netwerk te hebben in Roemenië om het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee zij na haar terugkeer naar dat land te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, sociale bijstand en huisvesting.

De Raad herinnert eraan dat het recht op sociale huisvesting en sociale bijstand wordt verleend op voorwaarde dat men binnen de drie maanden na toekenning van internationale programma wordt ingeschreven in het integratieprogramma.

In deze moet ook in het bijzonder rekening worden gehouden met het beginsel van het hoger belang van de betrokken minderjarige kinderen en de kwetsbaarheid die voortvloeit uit hun minderjarigheid, alsook de impact van verzoeksters verhoogde kwetsbaarheid als alleenstaande ouder met chronische pijn op haar mogelijkheid om in de basisbehoeften van haar minderjarige kinderen te voorzien.

Het geheel van voormelde elementen moet dan ook worden meegenomen in een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van verzoekster en haar kinderen bij terugkeer naar Roemenië. De Raad herinnert eraan dat in dit verband rekening moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en dat het noodzakelijk is op basis van de individuele omstandigheden van verzoekster en haar kinderen het beschermingsverzoek te beoordelen. Dat verzoekster nalaat om een reëel en waarachtig beeld te schetsen van haar verblijf in Roemenië, neemt

niet weg dat de verwerende partij in deze rekening moet houden met het hoger belang van haar minderjarige kinderen.

Al het voorgaande in acht genomen, kan er in deze stand van zaken bijgevolg niet worden uitgesloten dat verzoekster en haar minderjarige kinderen blijf geven van een bijzondere kwetsbaarheid waardoor zij in/bij terugkeer naar Roemenië, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, kunnen terechtkomen in een toestand van achterstelling met negatieve gevolgen voor hun gezondheid en/of die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

De specifieke situatie van verzoekster en haar minderjarige kinderen in geval van terugkeer naar Roemenië dient bijgevolg nader en naar behoren te worden geanalyseerd.

5.4. Gelet op wat voorafgaat, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 juli 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES